

USNESENÍ TRIBUNÁLU (sedmého rozšířeného senátu)

6. září 2011 *

Ve věci T-18/10,

Inuit Tapiriit Kanatami, se sídlem v Ottawě (Kanada),

Nattivak Hunters and Trappers Association, se sídlem v Qikiqtarjuaq (Kanada),

Pangnirtung Hunters' and Trappers' Association, se sídlem v Pangnirtung (Kanada),

Jaypootie Moesesie, s bydlištěm v Qikiqtarjuaq,

Allen Kooneeliusie, s bydlištěm v Qikiqtarjuaq,

Toomasie Newkingnak, s bydlištěm v Qikiqtarjuaq,

* Jednací jazyk: angličtina.

David Kuptana, s bydlištěm v Ulukhaktok (Kanada),

Karliin Aariak, s bydlištěm v Iqaluit (Kanada),

Efstathios Andreas Agathos, s bydlištěm v Aténách (Řecko),

Canadian Seal Marketing Group, se sídlem v Quebecu (Kanada),

Ta Ma Su Seal Products, Inc., se sídlem v Cap-aux-Meules (Kanada),

Fur Institute of Canada, se sídlem v Ottawě,

NuTan Furs, Inc., se sídlem v Catalina (Kanada),

GC Rieber Skinn AS, se sídlem v Bergenu (Norsko),

Inuit Circumpolar Conference Greenland (ICC), se sídlem v Nuuk, Grónsko (Dánsko),

Johannes Egede, s bydlištěm v Nuuk,

Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK), se sídlem v Nuuk,

původně zastoupení J. Bouckaertem, M. van der Woudem a H. Viaenem, dále J. Bouckaertem a H. Viaenem, avocats,

žalobci,

proti

Evropskému parlamentu, zastoupenému I. Anagnostopoulou a L. Visaggiem, jako zmocněnci,

a

Radě Evropské unie, zastoupené M. Moorem a K. Michoel, jako zmocněnci,

žalovaným,

podporovaným

Nizozemským královstvím, zastoupeným C. Wissels, Y. de Vriesem, J. Langerem a M. Noort, jako zmocněnci,

a

Evropskou komisí, původně zastoupenou Ě. Whitem, P. Oliverem a J.-B. Laignelotem, dále Ě. Whitem, P. Oliverem a K. Mifsud-Bonnicim, jako zmocněnci,

vedlejšími účastníky řízení,

jejímž předmětem je návrh na zrušení nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1007/2009 ze dne 16. září 2009 o obchodování s produkty z tuleňů (Úř. věst. L 286, s. 36).

TRIBUNÁL (sedmý rozšířený senát),

ve složení A. Dittrich, předseda, F. Dehousse, I. Wiszniewska-Bialecka, M. Prek (zpravodaj) a A. Popescu, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: E. Coulon,

vydává toto

Usnesení

Skutkové okolnosti, řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 1 Evropský parlament a Rada Evropské unie přijaly dne 16. září 2009 nařízení (ES) č. 1007/2009 o obchodování s produkty z tuleňů (Úř. věst. L 286, s. 36, dále jen „napadené nařízení“), jehož cílem podle jeho článku 1 je stanovení harmonizovaných pravidel pro uvádění produktů z tuleňů na trh.
- 2 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 11. ledna 2010 podali žalobci, Inuit Tapiriit Kanatami, Nattivak Hunters and Trappers Association, Pangnirtung Hunters' and Trappers' Association, Jaypootie Moesesie, Allen Kooneeliusie, Toomasie Newkingnak, David Kuptana, Karliin Aariak, Efstathios Andreas Agathos, Canadian Seal Marketing Group, Ta Ma Su Seal Products, Inc., Fur Institute of Canada, NuTan Furs, Inc., GC Rieber Skinn AS, Inuit Circumpolar Conference Greenland (ICC), Johannes Egede a Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK), projednávanou žalobu, jejímž předmětem je zrušení napadeného nařízení.
- 3 Samostatným podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 11. února 2010 podali žalobci návrh na předběžné opatření, ve kterém navrhli, aby předseda Tribunálu nařídil odklad provádění napadeného nařízení.
- 4 Parlament a Rada se k tomuto návrhu na předběžné opatření vyjádřili ve stanovené lhůtě.

- 5 Usnesením ze dne 30. dubna 2010, Inuit Tapiriit Kanatami a další v. Parlament a Rada (T-18/10 R, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí), předseda Tribunálu návrh na předběžné opatření zamítl.
- 6 Samostatnými podáními došlými kanceláři Tribunálu ve dnech 20. a 21. května 2010 vznesly Parlament a Rada námitky nepřípustnosti podle čl. 114 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu.
- 7 Podáními došlými kanceláři Tribunálu ve dnech 31. května 2010 a 21. května 2010 podaly Nizozemské království a Evropská komise návrh na svůj vstup do řízení v projednávané věci jako vedlejších účastníků na podporu návrhových žádání Parlamentu a Rady. Žalobci a Parlament se k těmto návrhům vyjádřili ve stanovených lhůtách. Rada vyjádření nepředložila.
- 8 Samostatným podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 8. června 2010 podala Rada žádost směřující k tomu, aby příloha A 7 k žalobě, kterou tvoří stanovisko právní služby Rady ze dne 18. února 2009 k návrhu nařízení Evropského parlamentu a Rady o obchodování s produkty z tuleňů předloženému Komisi [COM(2008) 469 final ze dne 23. července 2008], byla vyňata ze spisu, stejně jako citace části dotčeného stanoviska uvedená v bodě 46 žaloby.
- 9 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 2. července 2010 předložil Parlament své vyjádření k žádosti o vynětí ze spisu, kterou podala Rada.
- 10 Usnesením ze dne 6. července 2010 předseda pátého senátu Tribunálu povolil vedlejší účastenství Nizozemského království a Komise.

- 11 Dne 13. července 2010 předložili žalobci své vyjádření k námitkám nepřipustnosti uplatněným Parlamentem a Radou.
- 12 Ve dnech 19. a 20. srpna 2010 Nizozemské království a Komise předložily své spisy vedlejšího účastníka omezené na námitky nepřipustnosti.
- 13 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 28. července 2010 podali žalobci s výjimkou jednoho z nich nový návrh na předběžné opatření založený na člancích 278 SFEU a 279 SFEU, jakož i na článku 109 jednacího řádu, ve kterém navrhli, aby předseda Tribunálu nařídil odklad provádění napadeného nařízení až do doby, kdy Tribunál rozhodne o žalobě na neplatnost podané proti těmto nařízením.
- 14 Předseda Tribunálu usnesením ze dne 19. srpna 2010, *Inuit Tapiriit Kanatami a další v. Parlament a Rada (T-18/10 R II, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí)*, odložil ve vztahu k žalobcům provádění podmínek, které na základě čl. 3 odst. 1 napadeného rozhodnutí omezují uvádění produktů z tuleňů na trh, až do přijetí usnesení, kterým se toto řízení o předběžných opatřeních ukončuje.
- 15 Parlament a Rada, jakož i Komise, předložily svá vyjádření ke druhému návrhu na předběžná opatření dne 7. září 2010. Nizozemské království vyjádření nepředložilo.
- 16 Dne 5. října 2010 žalobci podali na základě článku 129 jednacího řádu žádost o výklad usnesení předsedy Tribunálu ze dne 19. srpna 2010, *Inuit Tapiriit Kanatami a další v. Parlament a Rada*, bod 14 výše.

- 17 Parlament, Rada a Komise předložily svá vyjádření k této žádosti ve dnech 14., 18. a 13. října 2010.
- 18 Usnesením předsedy Tribunálu ze dne 19. října 2010, Inuit Tapiriit Kanatami a další v. Parlament a Rada (T-18/10, RII-INTP, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí), byla žádost o výklad odmítnuta jako nepřípustná.
- 19 Usnesením ze dne 25. října 2010, Inuit Tapiriit Kanatami a další v. Parlament a Rada (T-18/10 R II, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí, nyní předmětem kasačního opravného prostředku), předseda Tribunálu zamítl druhý návrh na předběžné opatření.
- 20 Samostatnými podáními došlými kanceláři Tribunálu ve dnech 6. a 14. října 2010 podaly Rada a Komise návrh na předání projednávané věci velkému senátu. Podpůrně, pokud jde o věc samou, požádala Komise o předání věci senátu složenému z pěti soudců.
- 21 Dne 26. října 2010 Tribunál v návaznosti na tyto návrhy a s ohledem na znění čl. 51 odst. 1 druhého pododstavce jednacího řádu rozhodl o předání věci sedmému rozšířenému senátu.
- 22 Dne 19. října 2010 předložili žalobci a Parlament svá vyjádření ke spisům vedlejších účastníků omezeným na námitky nepřípustnosti předloženým Nizozemským královstvím a Komisí.

23 Tribunál dopisem ze dne 8. února 2011 vyzval účastníky řízení, aby zodpověděli otázku týkající se bezprostředního dotčení žalobců napadeným nařízením. Žalobci, Parlament, Rada a Komise na tuto otázku odpověděli ve stanovené lhůtě. Nizozemské království otázku Tribunálu nezodpovědělo.

24 Žalobci v žalobě navrhují, aby Tribunál:

- prohlásil žalobu za přípustnou;
- zrušil napadené nařízení;
- uložil Parlamentu a Radě náhradu nákladů řízení.

25 Parlament navrhuje, aby Tribunál:

- odmítl žalobu jako nepřípustnou;
- podpůrně, za předpokladu, že odmítne námitku nepřípustnosti nebo v tomto ohledu rozhodne později, poskytl jemu i Radě, lhůtu pro předložení žalobní odpovědi v souladu s čl. 114 odst. 4 jednacího řádu;

- uložil žalobcům náhradu nákladů řízení.

26 Nizozemské království a Rada navrhuje, aby Tribunál:

- odmítl žalobu jako nepřipustnou;
- uložil žalobcům náhradu nákladů řízení.

27 Komise navrhuje, aby Tribunál:

- odmítl žalobu jako zjevně nepřipustnou;
- uložil žalobcům náhradu nákladů řízení.

28 Žalobci ve vyjádření k námitkám nepřipustnosti navrhuje, aby Tribunál:

- si vyhradil, že o námitkách nepřipustnosti rozhodne spolu s věcí samou;
- podpůrně, prohlásil žalobu za přípustnou;

- v každém případě uložil Parlamentu a Radě náhradu nákladů řízení;

- určil, že Nizozemské království a Komise ponesou vlastní náklady řízení.

Právní otázky

- ²⁹ Podle čl. 114 odst. 1 a 4 jednacího řádu může Tribunál, požaduje-li to některý účastník řízení, rozhodnout o námitce nepřipustnosti, aniž se zabýval věcí samou.
- ³⁰ Mimoto podle článku 113 jednacího řádu může Tribunál kdykoli bez návrhu po vyslechnutí účastníků řízení rozhodnout, zda jsou splněny nepominutelné podmínky řízení. Toto rozhodnutí se přijme za podmínek stanovených v čl. 114 odst. 3 a 4 jednacího řádu.
- ³¹ V souladu s čl. 114 odst. 3 jednacího řádu se návrh projedná ústně, nerozhodne-li Tribunál jinak. V projednávané věci má Tribunál na základě písemností ve spisu věc za dostatečně objasněnou a rozhodl, že není třeba zahájit ústní část řízení.

K použitelnosti čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU

- ³² Je třeba uvést, že napadené nařízení bylo přijato na základě Smlouvy o ES (článku 95 ES), zatímco žaloba byla podána po vstupu Smlouvy o FEU v platnost.
- ³³ Účastníci řízení mají za to, že přípustnost projednávané žaloby musí být zkoumána ve světle čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU.
- ³⁴ V tomto ohledu je třeba připomenout, v případě otázky časové působnosti pravidel, která stanoví podmínky přípustnosti žaloby na neplatnost podané jednotlivcem u soudu Evropské unie, z ustálené judikatury vyplývá, že v souladu se rčením *tempus regit actum* se otázka přípustnosti žaloby musí posuzovat na základě pravidel platných ke dni, kdy byla podána, a rovněž podmínky přípustnosti žaloby se posuzují k okamžiku podání žaloby, a sice k okamžiku doručení návrhu na zahájení řízení (viz usnesení Tribunálu ze dne 7. září 2010, *Norilsk Nickel Harjavalta a Umicore v. Komise*, T-532/08, Sb. rozh. s. II-3959, bod 70, a *Etimine a Etiproduct v. Komise*, T-539/08, Sb. rozh. s. II-4017, bod 76 a citovaná judikatura).
- ³⁵ V projednávané věci byly v okamžiku podání žaloby podmínky její přípustnosti upraveny článkem 263 SFEU. S ohledem na judikaturu připomenutou v předchozím bodě je tedy třeba otázku přípustnosti projednávané žaloby rozhodnout na základě tohoto článku.

K přípustnosti projednávání žaloby

- 36 Parlament a Rada, podporované Nizozemským královstvím a Komisí, uplatňují tři námitky nepřipustnosti vycházející z toho, že napadené nařízení není nařizovacím aktem, že vyžaduje přijetí prováděcích opatření a že se žalobců nedotýká osobně.
- 37 Žalobci zpochybňují návrhová žádání Parlamentu a Rady podporovaná Nizozemským královstvím a Komisí.

K pojmu „nařizovací akt“ ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU

- 38 Podle čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU „[k]aždá fyzická nebo právnická osoba může za podmínek uvedených v prvním a druhém pododstavci podat žalobu proti aktům, které jsou jí určeny nebo které se jí bezprostředně a osobně dotýkají, jakož i proti právním aktům s obecnou působností [nařizovacím aktům], které se jí bezprostředně dotýkají a nevyžadují přijetí prováděcích opatření“.
- 39 Je třeba uvést, že ačkoli toto ustanovení přináší novinku ve srovnání se Smlouvou o ES, pokud jde o přístup k soudu Unie, totiž že fyzická nebo právnická osoba může napříště podat žalobu proti nařizovacím aktům, které se jí bezprostředně dotýkají a které nevyžadují přijetí prováděcích opatření, pojem „nařizovací akt“ není Smlouvou o FEU definován.

- 40 V důsledku toho je k tomu, aby bylo možné rozhodnout o přípustnosti projednávané žaloby, třeba provést doslovný, historický a teleologický výklad tohoto ustanovení.
- 41 Zprvce a pro připomenutí čl. 230 čtvrtý pododstavec ES fyzické nebo právnické osobě umožňoval podat žalobu proti rozhodnutím jakožto aktům s individuální působností, jakož i proti takovým aktům s obecnou působností, jako je nařízení, které se této osoby bezprostředně dotýká a jímž je tato osoba zasažena z důvodu určitých vlastností, které jsou pro ni zvláštní, či faktické situace, která ji vymezuje vzhledem ke všem ostatním osobám, a tím ji individualizuje způsobem obdobným tomu, jakým by byl individualizován adresát rozhodnutí (viz v tomto smyslu rozsudky Soudního dvora ze dne 15. července 1963, Plaumann v. Komise, 25/62, Recueil, s. 197, 223, a ze dne 25. července 2002, Unión de Pequeños Agricultores v. Rada, C-50/00, Recueil, s. I-6677, bod 36).
- 42 Článek 263 čtvrtý pododstavec SFEU, i když od použití výrazu „rozhodnutí“ upouští, přejímá obě tyto možnosti a přidává k nim třetí. Umožňuje podání žaloby proti individuálním aktům, proti aktům s obecnou působností, které se fyzické nebo právnické osoby dotýkají bezprostředně a osobně, jakož i proti nařizovacím aktům, které se jí dotýkají bezprostředně a nevyžadují přijetí prováděcích opatření. Z obecného významu výrazu „nařizovací“ vyplývá, že akty, na které se vztahuje tato třetí možnost, mají rovněž obecnou působnost.
- 43 V tomto kontextu je třeba konstatovat, že se tato možnost nevztahuje na všechny akty s obecnou působností, nýbrž na jejich užší kategorii, totiž na nařizovací akty.
- 44 Článek 263 první pododstavec SFEU totiž stanoví několik kategorií aktů Unie, které mohou být předmětem přezkumu legality; jsou jimi legislativní akty a dále ostatní závazné akty, které mají právní účinky vůči třetím osobám s tím, že tyto akty mohou být individuální nebo s obecnou působností.

- 45 Z toho je třeba dovodit, že čl. 263 čtvrtý pododstavec SFEU ve spojení s prvním pododstavcem tohoto článku stanoví, že fyzická nebo právnická osoba může podat žalobu proti aktům, které jsou jí určeny, i proti aktům s obecnou působností, legislativním nebo nařizovacím, které se jí bezprostředně a osobně dotýkají, a dále proti některým aktům s obecnou působností, totiž nařizovacím aktům, které se jí bezprostředně dotýkají a které nevyžadují přijetí prováděcích opatření.
- 46 Navíc takový výklad výrazu „nařizovací“ a rovnocenného výrazu v různých jazykových zněních Smlouvy o FEU jako protikladu k pojmu „legislativní“ rovněž vyplývá z několika dalších ustanovení Smlouvy o FEU, která se týkají sblížování „právních [legislativních, nařizovacích] a správních předpisů členských států“, zejména z článku 114 SFEU.
- 47 V tomto ohledu je třeba odmítnout argument žalobců, podle kterého by v důsledku rozlišování mezi legislativními a nařizovacími akty, tak jak jej navrhuje Parlament a Rada a jak bylo přijato v bodech 42 až 45 výše, byl k výrazu „akty“ odkazujícimu na první dvě možnosti uvedené v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU doplněn přívlastek „legislativní“. Jak totiž vyplývá za závěru učiněného v bodě 45 výše, výraz „akty“ odkazující na tyto první dvě možnosti se kromě aktů, které jsou určeny fyzické nebo právnické osobě, týká všech aktů, ať již legislativních nebo nařizovacích, které se takové osoby dotýkají bezprostředně a osobně. Posledně uvedená možnost se vztahuje zejména na legislativní a právní akty, které vyžadují přijetí prováděcích opatření.
- 48 Mimoto je třeba uvést, že v rozporu s tvrzením žalobců ze znění poslední části čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU vyplývá, že cílem členských států nebylo omezení působnosti tohoto ustanovení pouze na akty v přenesené pravomoci ve smyslu článku 290 SFEU, nýbrž obecněji na nařizovací akty.

49 Zadruhé, výklad čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU přijatý v bodech 42 až 45 výše je potvrzen genezí procesu, který vedl k přijetí tohoto ustanovení, jež bylo původně navrženo jako čl. III-365 čtvrtý pododstavec návrhu Smlouvy o Ústavě pro Evropu. Zejména z průvodního přípisu prezidia Konventu (sekretariát Evropského konventu, CONV 734/03) ze dne 12. května 2003 totiž vyplývá, že navzdory dotčenému návrhu na změnu čl. 230 čtvrtého pododstavce ES, v němž se hovoří o „aktech s obecnou působností“, prezidium přijalo jinou možnost, která hovoří o „podzákonných právních aktech“. Jak vyplývá z výše uvedeného průvodního přípisu, tato formulace umožňuje „rozlišovat mezi legislativními akty a nařizovacími akty při zachování restriktivního přístupu, pokud jde o žaloby jednotlivců proti legislativním aktům (v jejichž případě se i nadále uplatní podmínka, že se jich musí „bezprostředně a osobně dotýkat“)“.

50 Zatřetí, vzhledem k rozhodnutí převzít tuto formulaci do čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU je třeba mít za to, že účelem tohoto ustanovení je umožnit fyzické nebo právnické osobě podání žaloby proti aktům s obecnou působností, které nejsou akty legislativními, jež se jí bezprostředně dotýkají a nevyžadují přijetí prováděcích opatření, a bránit tak případům, kdy by taková osoba musela porušit zákon, aby získala přístup k soudu (viz výše uvedený průvodní přípis prezidia Konventu). Jak vyplývá z analýzy uvedené v předcházejících bodech, formulace čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU neumožňuje podání žaloby proti všem aktům, které splňují kritéria bezprostředního dotčení a neexistence nutnosti přijmout prováděcí opatření, ani proti všem aktům s obecnou působností, které těmto kritériím odpovídají, nýbrž pouze proti specifické kategorii posledně uvedených aktů, totiž proti nařizovacím aktům. V důsledku toho zůstávají podmínky přípustnosti v případě žaloby na neplatnost podané proti legislativnímu aktu restriktivnější než v případě žaloby podané proti nařizovacímu aktu.

51 Tento závěr nemůže být zpochybněn argumentací žalobců, která se týká práva na účinnou soudní ochranu, zejména s ohledem na článek 47 Listiny základních práv Evropské unie (Úř. věst. 2007, C 303, s. 1). Podle ustálené judikatury totiž soud Unie

nemůže bez překročení svých pravomocí vyložit podmínky, za nichž může jednotlivec podat žalobu proti nařízení, způsobem, který by vedl k odchýlení od těchto podmínek výslovně stanovených Smlouvou, a to ani ve světle zásady účinné soudní ochrany (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 1. dubna 2004, Komise v. Jégo-Quéré, C-263/02 P, Recueil, s. I-3425, bod 36, a usnesení Tribunálu ze dne 9. ledna 2007, Loutus Teine Osaühing v. Rada, T-127/05, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí, bod 50).

52 Rovněž je třeba odmítnout argument žalobců, podle kterého povinnost „širokého“ výkladu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU vyplývá rovněž ze dvou mezinárodních úmluv přijatých v rámci Organizace spojených národů, totiž z Úmluvy o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí podepsané v Aarhusu dne 25. června 1998, jakož i Úmluvy o biologické rozmanitosti podepsané v Rio de Janeiru dne 5. června 1992.

53 Zprvée, i když žalobci navrhuji, aby byl čl. 263 čtvrtý pododstavec SFEU vykládán v souladu s těmito dvěma úmluvami, nikterak neuvádějí, jak mají být jednotlivé podmínky přípustnosti ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU ve světle dovolávaných pravidel mezinárodního práva konkrétně vykládány, jelikož jejich argumenty jsou velmi obecné a na uvedené podmínky přípustnosti nemají vliv.

54 Zadruhé, judikatura, které se žalobci v tomto smyslu dovolávají (rozsudky Soudního dvora ze dne 14. července 1998, Bettati, C-341/95, Recueil, s. I-4355, bod 20, a ze dne 1. dubna 2004, Bellio F.lli, C-286/02, Recueil, s. I-3465, bod 33), se týká povinnosti soudu Unie, kterému byla položena otázka týkající se platnosti předpisu sekundárního práva Unie, přezkoumat tuto platnost též ve světle mezinárodního práva.

55 V každém případě je třeba připomenout, že Smlouva zavedla úplný systém procesních prostředků a řízení určený k zajištění přezkumu legality aktů orgánů a svěřila tento přezkum soudům Unie (viz v tomto smyslu rozsudek *Unión de Pequeños Agricultores v. Rada*, bod 41 výše, bod 40). Ustanovení dovolávaných mezinárodních úmluv se od těchto pravidel primárního práva Unie nemohou odchýlit (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 3. září 2008, *Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise*, C-402/05 P a C-415/05 P, Sb. rozh. s. I-6351, body 306 až 308, a rozsudek Tribunálu ze dne 17. září 2007, *Microsoft v. Komise*, T-201/04, Sb. rozh. s. II-3601, bod 798).

56 S ohledem na výše uvedené je třeba dospět k závěru, že pojem „nařizovací akt“ ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU musí být chápán tak, že zahrnuje všechny akty s obecnou působností s výjimkou legislativních aktů. V důsledku toho může být legislativní akt předmětem žaloby na neplatnost podané fyzickou nebo právnickou osobou výlučně tehdy, pokud se této osoby dotýká bezprostředně a osobně.

Ke kvalifikaci napadeného nařízení

57 S ohledem na závěr týkající se výkladu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU učiněný v bodě 56 výše je třeba určit, zda musí být napadené nařízení v projednávané věci kvalifikováno jako legislativní nebo nařizovací akt.

58 Z tohoto důvodu je třeba kvalifikovat napadené nařízení s ohledem na kategorie aktů stanovené Smlouvou o FEU.

59 Napadené nařízení bylo přijato na základě článku 95 ES spolurozhodovacím postupem stanoveným v článku 251 ES.

- 60 V tomto ohledu z čl. 289 odst. 1 a 3 SFEU vyplývá, že právní akty přijaté na základě postupu definovaného v článku 294 SFEU označovaného jako „řádný legislativní postup“ jsou legislativními akty.
- 61 Přitom vzhledem k tomu, že postup definovaný v článku 294 SFEU v podstatě přejímá postup definovaný v článku 251 ES, je třeba dospět k závěru, že v rámci kategorií právních aktů stanovených Smlouvou o FEU musí být napadené nařízení kvalifikováno jako legislativní akt.
- 62 Žalobci v tomto ohledu tvrdí, že pro povahu daného opatření je určující nikoli způsob, kterým byl akt přijat, nýbrž individuální nebo obecná působnost takového opatření. Právě na základě své působnosti může či nemůže být nařízení kvalifikováno jako nařizovací akt. Přídavné jméno „nařizovací“ je navíc potřeba vykládat podle jeho obecného významu, tedy jako výraz odkazující na akt, jímž mají být stanovena obecně použitelná pravidla.
- 63 Podle ustálené judikatury musí být kritériem rozlišení mezi nařízením a rozhodnutím skutečnost, zda má dotčený akt obecnou působnost, či nikoli. Akt má totiž obecnou působnost, pokud se použije na objektivně určené situace a zakládá právní účinky vůči kategoriím osob, které jsou vymezeny obecně a abstraktně (viz usnesení Tribunálu ze dne 30. listopadu 2009, Veromar di Tudisco Alfio & Salvatore v. Komise, T-313/08, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí, bod 38 a citovaná judikatura).
- 64 Tato judikatura se vztahovala konkrétně ke druhé části čl. 230 čtvrtého pododstavce ES, která se týkala žalob proti aktům, které se bezprostředně a osobně dotýkají fyzické nebo právnické osoby. Podle judikatury je cílem tohoto ustanovení zejména zabránit tomu, aby orgány Unie mohly pouhým výběrem formy nařízení vyloučit žalobu jednotlivce proti rozhodnutí, které se ho bezprostředně a osobně dotýká, a tedy

vyjádřit, že výběr formy nemůže změnit povahu aktu (viz usnesení Veromar di Tudisco Alfio & Salvatore v. Komise, bod 63 výše, bod 37 a citovaná judikatura).

⁶⁵ V projednávané věci se přitom nejedná o obecnou působnost napadeného nařízení, ale o jeho údajnou kvalifikaci jako nařizovacího aktu. I když je kritériem rozlišení mezi aktem s obecnou působností a individuálním aktem skutečnost, zda má dotčený akt případně obecnou působnost, jeho kvalifikace jako legislativního nebo nařizovacího aktu podle Smlouvy o FEU je založena na kritériu postupu, ať již legislativního či jiného, který vedl k jeho přijetí.

⁶⁶ S ohledem na výklad pojmu „nařizovací akt“ ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU přijatý v bodech 41 až 56 výše a na závěr, podle kterého napadené nařízení není nařizovacím aktem ve smyslu tohoto článku, je třeba dospět k závěru, že projednávaná žaloba nemůže být prohlášena za přípustnou na základě poslední části věty čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU. Za těchto podmínek není důvodné zjišťovat, zda napadené nařízení vyžaduje přijetí prováděcích opatření.

⁶⁷ V důsledku toho je třeba přezkoumat, zda jsou žalobci napadeným nařízením bezprostředně a osobně dotčeni.

K bezprostřednímu dotčení žalobců

⁶⁸ Parlament a Rada podporované Nizozemským královstvím a Komisí v rámci námitek nepřípustnosti neuplatnily námitku vycházející z nedostatku bezprostředního dotčení, s výjimkou jediné, dále nerozvedené zmínky v tomto smyslu obsažené v námitce nepřípustnosti uplatněné Parlamentem.

- ⁶⁹ Jelikož podmínky přípustnosti žaloby patří mezi nepominutelné podmínky řízení (usnesení Soudního dvora ze dne 7. října 1987, d. M. v Rada a Hospodářský a sociální výbor, 108/86, Recueil, s. 3933, bod 10; viz rovněž rozsudek Tribunálu ze dne 22. října 2008, TV 2/Danmark a další v. Komise, T-309/04, T-317/04, T-329/04 a T-336/04, Sb. rozh. s. II-2935, bod 62 a citovaná judikatura), přísluší Tribunálu, aby ověřil bez návrhu, zda je podmínka bezprostředního dotčení stanovená v čl. 263 čtvrtém odstavci SFEU splněna.
- ⁷⁰ Žalobci, Parlament a Rada, jakož i Komise se k tomuto bodu vyjádřili v návaznosti na otázku položenou Tribunálem dne 8. února 2011 (viz bod 23 výše).
- ⁷¹ Podle ustálené judikatury bezprostřední dotčení jednotlivce zaprvé vyžaduje, aby napadený akt Unie měl bezprostřední účinky na právní postavení tohoto jednotlivce a zadruhé, aby adresátům tohoto aktu pověřeným jeho provedením neponechával žádnou volnost uvážení, aby toto provedení bylo čistě automatické povahy a vyplývalo výlučně z právní úpravy Unie, a to bez nutnosti použití dalších zprostředkujících předpisů (viz usnesení *Lootus Teine Osaühing v. Rada*, bod 51 výše, bod 39 a citovaná judikatura).
- ⁷² Z této judikatury jasně vyplývá, že aby mohl být akt považován za akt, který se bezprostředně dotýká fyzické nebo právnické osoby, musejí být splněny dvě kumulativní podmínky (usnesení Tribunálu ze dne 21. května 2010, *ICO Services v. Parlament a Rada*, T-441/08, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 56).
- ⁷³ V tomto ohledu je třeba mít za to, že zprostředkující pravidla, kterých se týká judikatura zmíněná v bodě 71 výše, odpovídají pravidlům, která musejí být přijata na vnitrostátní úrovni nebo na úrovni Unie.

74 V projednáváné věci je zaprvé třeba připomenout, že čl. 3 odst. 1 napadeného nařízení, které představuje ústřední ustanovení tohoto nařízení, stanoví, že „[u]vádění produktů z tuleňů na trh je povoleno pouze tehdy, jestliže produkty z tuleňů jsou získávány při tradičních lovech tuleňů pořádaných inuitskými a jinými původními společenstvími, které přispívají k jejich živobytí“.

75 V důsledku toho má napadené nařízení bezprostřední účinky pouze na právní postavení těch žalobců, kteří jsou činní v oblasti uvádění produktů z tuleňů na trh Unie. Toto nařízení totiž nikterak nezakazuje lov tuleňů, ke kterému navíc dochází mimo trh Unie, ani používání nebo spotřebu produktů, které z nich pocházejí, které nejsou předmětem obchodu. Proto je třeba uvést, že i když nelze vyloučit, že obecný zákaz uvádění na trh stanovený napadeným nařízením může mít dopady na činnost osob, které působí v segmentu předcházejícím tomuto uvádění na trh nebo navazujícím na toto uvádění na trh, nic to nemění na tom, že takové dopady nelze považovat za dopady vyplývající bezprostředně z napadeného nařízení (viz v tomto smyslu usnesení Tribunálu ze dne 11. července 2005, *Bonino a další v. Parlament a Rada*, T-40/04, Sb. rozh. s. II-2685, bod 56). U případných hospodářských důsledků tohoto zákazu je navíc třeba připomenout, že podle ustálené judikatury se tyto dopady netýkají právního postavení, nýbrž pouze faktické situace žalobců (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 27. června 2000, *Salamander a další v. Parlament a Rada*, T-172/98, T-175/98 až T-177/98, *Recueil*, s. II-2487, bod 62).

76 Zadruhé, z čl. 3 odst. 4 napadeného nařízení ve spojení s čl. 5 odst. 3 tohoto nařízení vyplývá, že „opatření k provedení [článku 3], jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky tohoto nařízení jeho doplněním, [se přijímají] regulativním postupem s kontrolou“ stanoveným v článku 5a rozhodnutí Rady 1999/468/ES ze dne 28. června 1999 o postupech pro výkon prováděcích pravomocí svěřených Komisi (Úř. věst. L 184, s. 23; Zvl. vyd. 01/03, s. 124). Rovněž ze sedmáctého bodu odůvodnění napadeného nařízení vyplývá, že je zejména třeba zmocnit Komisi „k vymezení podmínek, za nichž je možno uvádět na trh produkty z tuleňů získávané při tradičních lovech

tuleňů pořádaných [Inuity] a jinými původními společenstvími, které přispívají k jejich živobytí“.

77 Je nutné poznamenat, že i když lze mít za to, že na základě tohoto ustanovení napadeného nařízení je zakázáno uvádět na trh produkty z tuleňů, u kterých je prokázáno, že nepochází z tradičních lovů tuleňů pořádaných inuitskými a jinými původními společenstvími, které přispívají k jejich živobytí, nejsou definovány podmínky pro uvádění na trh produktů, které by mohly tyto podmínky splňovat.

78 Napadené nařízení totiž zejména nestanoví, co je třeba rozumět „jinými původními společenstvími“ uvedenými v čl. 3 odst. 1 tohoto nařízení, a neposkytuje žádné vysvětlení týkající se tradičních lovů, které přispívají k jejich živobytí, ani způsobu, jakým má být prokázán inuitský původ či příslušnost k jiným původním společenstvím. Proto v případě produktů, na které se může vztahovat režim výjimky, nemohou orgány členských států napadené nařízení použít bez prováděcím nařízením stanovených prováděcích opatření, jež musejí definovat právě podmínky, za kterých je povoleno uvádět tyto produkty na trh (sedmnáctý bod odůvodnění napadeného nařízení). Takové ustanovení tedy nepředstavuje úplnou právní úpravu, která by byla sama o sobě postačující a nevyžadovala by žádná prováděcí ustanovení, a mohla se tak bezprostředně dotýkat jednotlivců (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 23. dubna 1986, *Les Verts v. Parlament*, 294/83, Recueil, s. 1339, bod 31). Teprve na základě opatření provádějících napadené nařízení může být posouzena situace žalobců, na něž se vztahuje dotčená výjimka.

79 Z tohoto důvodu je třeba mít za to, že napadené nařízení se dotýká pouze právního postavení žalobců, kteří jsou činní v oblasti uvádění produktů z tuleňů na trh v Unii a kteří jsou dotčeni obecným zákazem uvádět tyto produkty na trh. Tak tomu naopak není v případě žalobců, jejichž činnost nespočívá v uvádění těchto produktů na trh,

nebo žalobců, na které se vztahuje výjimka stanovená napadeným nařízením, jelikož uvádění produktů z tuleňů, které jsou získávány při tradičních lovech tuleňů pořádaných inuitskými a jinými původními společenstvími, které přispívají k jejich živobytí, na trh Unie, je i nadále v zásadě povoleno.

⁸⁰ Konkrétněji, zaprvé, za subjekty činné v oblasti uvádění produktů z tuleňů na trh nelze považovat první kategorii žalobců, totiž lovce tuleňů a jejich kožešin inuitského původu, ani druhou kategorii žalobců, která seskupuje organizace zastupující jejich zájmy.

⁸¹ Do obou těchto kategorií žalobců náleží Jaypootie Moesesie, Allen Kooneeliusie, Toomasie Newkingnak, David Kuptana a Johannes Egede, jakož i Inuit Tapiriit Kanatami, kanadská vnitrostátní organizace, která zastupuje a prosazuje zájmy Inuitů, ICC, grónská vnitrostátní organizace, která zastupuje a prosazuje zájmy těchto společenství, Pangnirtung Hunters' and Trapper's Association, organizace mající za cíl prosazování a ochranu zájmů Inuitů žijících v oblasti Pangnirtung, kteří se věnují lovu a porážce, Nattivak Hunters and Trappers Association, organizace, která prosazuje a chrání zájmy Inuitů žijících v oblasti Broughton Island, kteří se věnují tomuto druhu činnosti, a KNAPK, která zastupuje inuitské a neinuitské lovce a rybáře z Grónska.

⁸² Zadruhé, Karliin Aariak je činná v oblasti zpracování produktů z tuleňů, konkrétně ve výrobě a prodeji konfekčních oděvů z tuleních kůží. Ze žaloby i z vyjádření žalobců k námitkám nepřípustnosti však vyplývá, že i ona patří k inuitskému společenství. Vzhledem k tomu, že K. Aariak netvrdí, že by byla činná v oblasti uvádění jiných produktů na trh, než těch, na které se vztahuje dotčená výjimka, nemůže být považována za bezprostředně dotčenou napadeným nařízením.

- 83 Zatřetí, Efsthathios Andreas Agathos je lékař, který provádí klinické testy za účelem použití tuleních chlopní pro lékařské účely a který v důsledku toho není činný v oblasti uvádění produktů z tuleňů na trh.
- 84 Totéž platí začtvrté i v případě Fur Institute of Canada, vnitrostátní neziskové organizace, jež v Kanadě zastřešuje kožešnický průmysl včetně vládních regulačních agentur. Její činnosti spočívají v koordinaci, vědeckém výzkumu, jakož i v komunikaci se sdělovacími prostředky, širokou veřejností a vládami ohledně hospodářských, sociálních, kulturních a environmentálních aspektů souvisejících s obchodem s kožešinami. Z toho vyplývá, že tento institut není bezprostředně dotčen zákazem uvádění produktů z tuleňů na trh.
- 85 Naproti tomu ze spisu vyplývá, že v oblasti zpracování nebo prodeje produktů z tuleňů pocházejících od inuitských a neinuitských lovců tuleňů a jejich kožešin jsou činné Ta Ma Su Seal Products, NuTan Furs a GC Rieber Skinn, jakož i Canadian Seal Marketing Group – organizace, která je sdružuje. V důsledku toho je třeba konstatovat, že jejich právní postavení je dotčeno obecným zákazem uvádět na trh produkty z tuleňů stanoveným napadeným nařízením.
- 86 Z toho vyplývá, že s výjimkou Ta Ma Su Seal Products, NuTan Furs, GC Rieber Skinn a Canadian Seal Marketing Group, nejsou žalobci napadeným nařízením bezprostředně dotčeni.
- 87 Vzhledem k tomu, že podmínky bezprostředního a osobního dotčení jsou kumulativní, zbývá přezkoumat, zda jsou Ta Ma Su Seal Products, NuTan Furs, GC Rieber Skinn a Canadian Seal Marketing Group napadeným nařízením osobně dotčeny.

K osobnímu dotčení Ta Ma Su Seal Products, NuTan Furs, GC Rieber Skinn a Canadian Seal Marketing Group

- 88 Jak bylo připomenuto v bodě 41 výše, aby se akt osobně dotýkal jiné fyzické nebo právnické osoby, než je adresát rozhodnutí, je třeba, aby tato osoba byla tímto aktem zasažena z důvodu určitých pro ni zvláštních vlastností či faktické situace, která ji vymezuje vzhledem ke všem ostatním osobám, a tím ji individualizuje způsobem obdobným tomu, jakým by byl individualizován adresát rozhodnutí.
- 89 Jak správně uvádějí Parlament a Rada podporované Nizozemským královstvím a Komisí, napadené nařízení se použije na objektivně určené situace a zakládá právní účinky vůči kategoriím osob, které jsou vymezeny obecně a abstraktně. Zejména je třeba uvést, že obecný zákaz uvádění produktů z tuleňů – s výjimkou těch, které jsou získávány při tradičních lovech tuleňů pořádaných inuitskými a jinými původními společenstvími, které přispívají k jejich živobytí – na trh je formulován obecně a může se použít bez rozdílu na každý hospodářský subjekt, který spadá do působnosti napadeného nařízení.
- 90 Jak bylo připomenuto v bodě 85 výše, Ta Ma Su Seal Products, NuTan Furs a GC Rieber Skinn, jakož i Canadian Seal Marketing Group, organizace, která je sdružuje, jsou činné v oblasti uvádění produktů z tuleňů pocházejících od inuitských a neinuitských lovců tuleňů a jejich kožešin na trh. Jako takové jsou dotčeny napadeným nařízením stejně jako každý jiný hospodářský subjekt, který na trh uvádí produkty z tuleňů.
- 91 Žalobci v tomto ohledu tvrdí, že organizace, které zastupují inuitské a neinutiské společnosti, které jsou činné v oblasti výroby produktů z tuleňů, jakož i společnosti činné v oblasti zpracování produktů z tuleňů, jsou osobně dotčeny, přinejmenším v případě jejich inuitských členů nebo produktů inuitského původu.

- 92 Tento argument nemůže obstát. I za předpokladu, že by se na dotyčné žalobce vztahovala, mimo obecného zákazu, výjimka týkající se produktů inuitského původu, by to totiž nepostačovalo k tomu, aby byli individualizováni způsobem obdobným tomu, kterým je individualizován adresát rozhodnutí. Žalobci ostatně nikterak nevysvětlují, čím napadené nařízení tyto organizace a společnosti zasahuje z důvodu určitých – pro ně zvláštních – vlastností či faktické situace, která je vymezuje vzhledem ke všem ostatním osobám.
- 93 Z výše uvedeného vyplývá, že Ta Ma Su Seal Products, NuTan Furs, GC Rieber Skinn, jakož i Canadian Seal Marketing Group nejsou napadeným nařízením osobně dotčeny.
- 94 Vzhledem k výše uvedenému je třeba prohlásit projednávanou žalobu na neplatnost za nepřipustnou, aniž je třeba rozhodovat o žádosti Rady týkající se vynětí přílohy A 7 k žalobě ze spisu a citace části této přílohy ze žaloby.

K nákladům řízení

- 95 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Parlament a Rada požadovaly náhradu nákladů řízení a žalobci neměli ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedeným uložit, že ponесou vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vzniklé Parlamentu a Radě.
- 96 V souladu s čl. 87 odst. 4 téhož jednacího řádu navíc Nizozemské království a Komise ponесou vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (sedmý rozšířený senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se odmítá jako nepřípustná.**
- 2) **Inuit Tapiriit Kanatami, Nattivak Hunters and Trappers Association, Pangnirtung Hunters' and Trappers' Association, Jaypootie Moesesie, Allen Koo-neeliusie, Toomasie Newkingnak, David Kuptana, Karliin Aariak, Efstathios Andreas Agathos, Canadian Seal Marketing Group, Ta Ma Su Seal Products, Fur Institute of Canada, NuTan Furs, Inc., GC Rieber Skinn AS, Inuit Circumpolar Conference Greenland (ICC), Johannes Egede a Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK) ponesou vlastní náklady řízení a ukládá se jim náhrada nákladů řízení vynaložených Evropským parlamentem a Radou Evropské unie.**
- 3) **Nizozemské království a Evropská komise ponesou vlastní náklady řízení.**

V Lucemburku dne 6. září 2011.

Vedoucí soudní kanceláře
E. Coulon

Předseda
A. Dittrich